

Alapítva: 1995. Szeptember

A Károlyi Mihály Kollégium
havilapja

IX. évfolyam 6. szám

Kolikirándulás

Én egy újdonsült barátommal ismerkedtem (Dankó Pista – amúgy édes vörös), és sorban be is mutattam a buszon lévő társaságnak. Szerencsére mindenki hozott magával barátokat, így rövid idő alatt megismerkedtem Gin-tonikkal és valami érdekes kétnevű sráccal – valami... kólával. Már majd' mindenki bemutatkozott, mire megérkeztünk Soltvadkertre. Itt aztán fergeteges gruppen-party szerveződött, a biztonságot szavatolta az, hogy csakis nyalásról lehetett szó.

folyt. a 4. oldalon

Kórházban

A férfi beletörődően tűrte, és még beszélgetést is kezdeményezett, de én csak egyszavas válaszokat adtam, pedig nem is én voltam megalázott helyzetben, hanem ő. Így utólag elgondolva az volt a kellemetlen érzés, hogy ha én lennék a helyében, milyen ramatyul érezném magam ebben a szituban, s ebből számomra az következett, hogy ő is így érzi magát.

folyt. 14. oldalon

Új titkár a Koll. Biz. élén

Írásunkat a 3. oldalon olvashatjátok

Szösszenet

Tudat alatt azonnal felkészültem valami szokásos gorombaságra, szinte hallani véltem a b****meg-eket, és lelki szemeimmel kristálytisztán láttam, ahogy Ő is észreveszi a villamossínen ragadt Volkswagent, és szája gonosz kis mosolyra húzódik a gondolatra: ELLENSÉG! Normális esetben e pillanattól kezdve ez a nyolc betű vibrál a fejében, és képzeletben előre lendíti kardját, hogy amolyan „melgibzonos” rettenthetetlen módjára...

folyt. a 6. oldalon

Károlyi Mihály-Kollegium

Kézműves klub

Kézműves klub indul a Károlyiban. A foglalkozásokra szeretettel várunk mindenkit szerdánként 18 és 21 óra között (nem csak rajzosokat)! Különböző technikákkal ismerkedhettek meg:

- rajzolás – festés
- gyöngyfűzés
- papírmasé készítés
- rafiázás

A foglalkozások teljesen ingyenesek, gyertek bátran!

Közérdekű közlemény!

Sokan hangot adtak annak e-mail-ben, hogy nem érkezik meg időben a Károgó a szobátokba, így lemaradtok a rejtvény megfejtésnek beküldési határidejéről!

Ez nem a mi (Károgó Team) hibánk. Az újság időben megérkezik a nyomdából. A szintképviselők feladata a kiosztás.

A megértéseteket köszönjük.
Károgó Team

Károgó Team

Alapító: Lakatos Mihály

Főszerkesztő:
Karmann Roland

Felelős Szerkesztők:
Balázs Ágnes, Balogh Tibor, Borits Janka, Bujtor Zsigmond, Darabos Katalin, Farkas Imre Andor, Hódi Kata, Tihany Viktor

Tördelő és Grafikai Szerkesztő:
Tóth István

Korrektor:
Szeghy József

Terjesztési Menedzser:
Szvitan Csaba

E-mail cím: karogo@mailbox.hu

Url: <http://www.mksh-net/karogo>

Kiadó: Károlyi Press

(a szerk.)

A tavasz melege lassan kúszik be a szobába. Most nem csak a meteorológusok állítják, hogy itt van a tavasz, hanem a saját bőrünkön érezhetjük azt. A hónapok közül március az egyik legszebb. A természet ismét tanújelét adja annak, hogy képes megújulni. A fákon rügy fakad, a földből gyengécske zöld parányok kígyóznak a nap éltető sugarai felé. A természet bölcsen elárul egy nagy titkot Nekünk, embereknek. Csak figyelni kell a szellő suttogását, a csermely zúgását, és a nap kacaját. Nyitottnak kell lennünk, hogy meghalljuk a titkot. A titok a következő: Újat, szépet létrehozni bármikor képesek vagyunk. Ha nem a múlton rágódunk, ha nem a múlt sérelmeit számolgatva nyalogatjuk sebeinket, akkor Mi is képesek vagyunk a csodára. A múlt, minden hibájával együtt, csak táptalaja a jövőnek. A jövőnek, aminek formálása a Mi kezünkben van. Ha minden ember arra törekedne, hogy szépet teremtsen, ha önös érdekei fölé tudna magasodni, akkor lehetne azt mondani, hogy érdemes EMBERNEK lenni. Ez az utópia - mint minden társa - sosem érhető el. De senki sem mondta azt, hogy meg sem lehet próbálni! Nyitott szemmel megélhetünk sok apró csodát. Ha nem csak éljük, hanem megéljük az életünket, akkor a vége felé boldogan sétálhatunk a bejárt ösvényen. Ja, és még valami apróság! Az orvostudomány szerint a sok alvás butít, álmodni merjünk inkább ébren!

Karmann Roland

Új titkár a Koll. Biz. élén

Ismét eljött a Kollégiumi Bizottsági Titkár választásának az ideje. A testület 2004. április 13-i ülésén mérte össze erejét a három jelölt. A Kollégiumi Bizottság titkos szavazással választotta meg Szalai Andrászt a bizottság élére. Szalai ellenfelei a korábbi titkár Szvitan Csaba, valamint Nagy Norbert voltak.

Tavaszi kirándulás

Április 16. és 18. között került sor a Károlyi kollégium hivatalos tavaszi kirándulására. Az egy teljes buszt majdnem megtöltő csapat a kollégium vezetőségének felügyelete alatt (Ági, Réka, Marcsi + egy nevelőtiszt) indult országunk újabb felfedezésére. Az idei célok között szerepelt Szombathely, Körmend, Sárvár, Sümeg városainak és azok nevezetességeinek megtekintése. Tudósítónk jelentése szerint a kirándulást mindenki túlélte, bár többen panaszkodtak egy kis súlygyarapodás miatt.

Jól szerepelt az SZTE a Szarvasúzáson

Immáron 14. alkalommal rendezték meg a Szarvasúzők

váltófutó-versenyt. Az esős, hűvös idő ellenére a Juhász Gyula Tanárképző Főiskolai Kar testnevelés szakos hallgatói a 2., az egyetemi Sportközpont "vegyeskari" csapata a 7. helyezést érték el a nevezett 90 csapat közül a 75 km-es távon Eger-Miskolc között.

Egyetemi Tavasz Szegeden

Április 13-án, kedden nyitotta meg először kapuit az Egyetemi Tavasz elnevezésű rendezvénysorozat. A rendezvénysorozat az elképzelések szerint nem csak a hallgatóknak, hanem a város lakóinak is nyújt programokat. Kedden délután Csepeli György, az IHM politikai államtitkárának előadásával, délután pedig Szabó Gábor rektor megnyitójával és az Ulmi Egyetemi Szimfonikus Zenekar koncertjével kezdődött meg az Egyetemi Tavasz rendezvénysorozata. Az eseménynek része például a Dugonics téren, szerdán délelőtt 10 órakor megnyitott Tudományok Tere is.

Rejtvény!!!

Előző számunk megfejtésének győztese **Brinkus Balázs (118)**, aki másodmagával elutazhatott Szombathelyre.

Egy kis kirándulás, és egy-két rándulás

Egy hosszú fehér vasparipa várta a kirándulni vágyó kollégistákat. A vasparipa gyeplőjét egy ismerős figura tartotta kezében. Ez a hozzáértő szakember Feri volt. Ő az, aki már évek óta a mi házisofőrünk. Az indulás 9-re lett meghirdetve, de ekkor megtudtuk, hogy Pulusra kicsit várni kell, ugyanis még tanárai előtt számot kellett vetnie arról, hogy mit is tanult fél éveken keresztül. Itt jegyezném meg, hogy eddig ekkora tömeg még nem szorított Pulusnak, hisz egy busznyi buli-palánta szurkolt neki, és a mielőbbi indulásnak. Az utunk első megállóhelye lebegett

mindenki szeme előtt, Magyarország egyik legjobb fagyizója Soltvadkerten.

Szerencsére Pulus megérkezett fél tízre, és mi örömmel konstatáltuk, hogy még 10 óra előtt magunk mögött tudhattuk a Szeged táblát. A buszon előkerültek a különböző márkájú üdítő italok. Én egy újdonsült barátommal ismerkedtem (Dankó Pista – amúgy édes vörös), és sorban be is mutattam a buszon lévő társaságnak. Szerencsére mindenki hozott magával barátokat, így rövid idő alatt megismerkedtem Gin-tonikkal és valami érdekes kétnevű sráccal – valami... kólával. Már majd' mindenki bemutatkozott, mire megérkeztünk Soltvadkertre. Itt aztán fergeteges gruppen-party szerveződött, a biztosságot szavatolta az, hogy csakis nyalásról lehetett szó. Rövid intermezzo után ismét az aszfalt rohanását figyelhettük a vasparipánk ablakából. Enyingig folytatódott a beszélgetés az új barátokkal, addigra Dankóval összeveszttem, olyan üres és rideg lett

számomra. Kis pihenő és pár liter „fáradt-olaj” lecsapolását követően nekilódultunk, hogy a Nádasdy család egyik várát bevegyük Sárváron (a maszkaradé megóvása érdekében csak annyit: Henci, már a miénk a kérőd). Hát be kell vallani Magyarországon vannak csodák! A vár gyönyörű állapotban várja a hódító kalandorokat. Kis vívódás után ismét felpattantunk buszunkra, hogy Szombathely felé vegyünk az irányt. Szombathelyre érkezve

kissé megijedtünk. Feri elhagyott minket, vitte Rékát is. Ez még nem lett volna baj, de ekkor Kasza Józsi elfoglalta járművünk vezető nyergét, és átvette az irányítást. A gombokkal való játsz-

dozása eredményeként kizárta Ferit a buszból. Be kell vallanom, itt egy kicsit összezsínáltam magam, hátha el is indul. De mindenki legnagyobb öröme az ajtó kinyílt, és Feri kezei közé kapta a gyeplőket.

Újabb rohamra készült buli-palántákból álló kicsiny csapatunk. A szállás elfoglalása volt az új célunk. Szombathely központjában lévő középiskolai leánykollégium fogadta ölelő karjaiba a megfáradt vándorokat. A szállás csodás volt, bár az ágyak hagytak némi kivetnivalót maguk után. Végül is nem lehetett okunk panaszra, bár az ágyon hosszában nemigen fértem el. A gyors szobaosztás (6 fős szobákba ötösével) és kikapolás után kezdődött a kajavadászat. Kedvenc – és egyben egyetlen – nevelőtanárunk felkészült a városból, már mondta is, hogy hová mehetünk kajálni. A kiszemelt vendéglátó ipari egységünk Gödör névre hallgatott, és a „haspártiak vendéglője” jelzöt akasztotta magára.

E hatalmas pincehelység jól passzolt hódító hadjáratunkhoz – a helyről többet megtudhattok stábunk „gasztromán” szerkesztőjétől a Boszorkánykonyhába. Fáradt csapatunk kissé lomhán indult szállása felé, ahol az éjszakát elnyújtva, hajnalig tartó játszadozás vette kezdetét. Különböző társasjátékok kerültek elő, és megismerkedtem egy, számomra ez idáig ismeretlen játékkal, az emberi gordiuszi csomó kard nélküli kibontósdijával – mások keveredésnek is hívják. A játék lényege az, hogy körbe áll a társaság és behunyja mindenki a szemét. Először a jobb kezével keres mindenki egy másik kezét, majd ugyanígy tesz a ballal is. Ez után jön az izgalom. A kezek elengedése nélkül kell kibogozni a kialakult humanoid-csomót. Ez a szárazföldi változat, a vízi kicsit izgalmasabb.

Szombat reggel szokás szerint késve keltünk, a kilences vasparipa-roham elmaradt, egy óras csúszást követően vettük az irányt Kőrmend felé. A reggel ismét ismerkedéssel kezdődött. Bemutattak egy kétliteres pillepalacknak, a már említett kétnevűnek. A kultúrált beszélgetést a srácok úgy képzelték, hogy közvetítő közegnek egy szívószálat használtak. A beszélgetés elmélyülését követően nem töltötte be szerepét egy szívószál, így kettőt kellett ördögi ügyességgel egymásba illeszteni úgy, hogy ne szivárognon. Három ilyen szerkezet, és olyan vitatkozást láttam, hogy az már üdítő. Kőrmenden a Batthyány-kastély megszállásához fogtunk. A kastély több csodát is rejtett. Többek között boltíveket kerestünk, párbajoztunk eredeti lovagkardokkal, felfedeztük a hercegnő titkos menekülési útvonalát (**ez amúgy tilos volt** - kösz „Szöketincsnek” az idegenvezető elcsalásáért), elképzeltük a paradicsom-madarakat a plafonon, énekeltünk misét, felfedeztük gyertyákkal a pincék rejtekét és legfőképp próbáltuk megérteni a törtmagyarsággal beszélő idegenvezetőnket. Egy olyan kastélyt jártunk be a pincétől a plafonig, amiben még csak most keresik a „boltíveket”, így valódi közelségbe kerültünk az ott lévő tárgyakkal: megfogtuk, beleültünk, kihúztunk és ki tudja még, mi mindent

csináltunk velük. A kastély amortizálása után visszatértünk Szombathelyre és megnéztük a Vasi múzeumfalut. Laza sárdagasztás közepette láttunk eredeti parasztházakat, racka juhokat (a gyengébbek kedvéért: nem bárányokat) és libákat – Kata kösz a fordítást. Az idegenvezetőnk csak kicsit mászott az agyunkra, de legalább precíz információkkal gazdagított minket egészen a negyedik házig, amikor is gyorsan nagyobb sebességi fokozatba kapcsolva sikerült lehagyni Öt! Az este közeledtével ismét a gyomrunk hangját kellett követnünk. Én a már említett gasztromán kolleganómmal és még hat lovaggal indultam útnak – részletek a Boszorkánykonyhában. Az este ismét felhőtlen kacagással és játékkal telt. A party nem volt vészes, bár a reggel érkező takarító néni kissé morcosan tekintett ránk. Nem értem, mi volt a gond, Kollégiumunk szakértő gondnoka és igazgatónöje szobaellenőrzést tartott, és mindent rendben talált! Biztos ami biztos, viharos gyorsasággal távoztunk a szállásról, várt már minket Sárvár és a bugyogás. A mostanában divatos élményfürdők egy kiemelkedő példányában csobbantunk. 1200 forintért kaptunk egy órát, ami nyitotta az ajtókat, a szekrényeinket, csak az időt nem mutatta. Ez rosszul is esett volna, ha nem bugyoghattam volna akkorát. A víz mindenütt megmasszírozott, szédültem örvényben, bizsergetett buborékágy. Osztrák „sógorok” biztatása közepette építettünk háromembernyi gúlát a vízben, amit lelkes tapssal jutalmaztak. Sajnos a nagy pancsi véget ért, így már csak egy feladat maradt hátra, elfoglalni a Sümegi várat – ugyanis igazgatónőket a vár védői kalodába zárták. Nyugodjatok meg, **kiszabadítottuk!** Ezzel befejeződött hódító hadjárata a Károlyis buli-palántáknak. Találkozunk a következő hódításnál.

Kremer Magister íródeák

ItT A VASZ!

Esküszöm, rengeteget gondolkoztam azon, hogyan kerülhetném el, hogy egy közhelyszerű témáról kelljen cikket írnom. Ötlet még lenne, csak aktualitása nem. Nincs mit tenni, lehengető erővel ránk szakadt a tavasz, és a hatása egyszerűen tagadhatatlan.

Merthogy mindenki megőrült. Van valami a levegőben (a pollenen kívül), ami kifordítja az embert önmagából. Hogy miből gondolom? Mielőtt elmesélném, kötelességem figyelmeztetni mindenkit, hogy ami most következik, attól sokaknak leeshet az álla, ami nagyon hülyén néz ki. Tehát csak az erős idegzetűek olvassanak tovább!

Hihetetlen dolog történt velem ma. Ez is egy átlagos reggelnek indult, korán keléssel, epres joghurttal, rohanással, tömegközlekedéssel. Hét óra húszkor már ott kapaszkodtam a villamoson, és nagyban közlekedtem a többi „tömeggel”, amikor egy döccenőre érve halkán kinyílt a vezetőfülke ajtaja és megütötte a fületem a sofőr hangja...

Tudat alatt azonnal felkészültem valami szokásos gorombaságra, szinte hallani véltem a b****meg-eket, és lelki szemeimmel kristálytisztán láttam, ahogy Ő is észreveszi a villamossínen ragadt Volkswagent, és szája gonosz kis mosolyra húzódik a gondolatra: ELLENŐR! Normális esetben e pillanattól kezdve ez a nyolc betű vibrál a fejében, és képzeletben előre lendíti kardját, hogy amolyan „melgibzonos” rettenthetetlen módjára, rohamra induljon a bal hátsó lámpa ellen! Miközben a villamos csörömpölve, dübörögve közeledik aznapi áldozatához, általában minden lassítás nélkül elhagyunk egy-két megállót. Az elsuhanó ablakokból szoktuk ugyan érzékelni a várakozók arcára kiülő döbbenetet, és tiltakoznánk is, csakhogy az életosztón győz az igazságérzet felett, és így inkább mindenki a talpon maradásra koncentrálna. Aztán következik a hirtelen fékezés, és ezzel elérkezik a sofőr ideje. Ordít, csapkod, mutogat, hogy ez úton közölje a

világgal jogos felháborodását, mert hiszen Ő akkor és ott akadályoztatva van a munkavégzésben! Miután ugyanazon lendülettel a reklamáló utasokat is lekiabálta, elégedetten hátra dőlve fölényesen nyugtázza, hogy megérte az erőfeszítés, elkaszálta a bal hátsó lámpát!

És vége. Lenne, ha nem tavasz lenne. De az van, és ez mindent megváltoztat. Bár a tömeg már rutinosan markolja a kapaszkodókat, végül mindenkinek rá kell eszmélnie, hogy ez a nap más. Miközben megdöbbenve bámultuk, amint a sofőrünk udvariasan átengedi az elénk kerülő piros autót, egyszerre furcsa, oda nem illő zaj hallatszott. Valaki egy dalt dúdolt. Mivel a hang a vezetőfülke irányából jött, valószínűnek tűnt a feltevés, hogy a valaki odabent van... Egy hetven év körüli, ősz hajú néni félénken belesett a félig nyitott ajtón, majd sápadtan bölintott nekünk, megerősítve szörnyű gyanúnkat. Nem volt többé kétséges, hogy a sofőr énekelt! Őszintén reméltem, hogy legalább a „Born to be wild”-ra esett a választása, de ekkor felcsendült egy mély, basszbariton férfihang: „...szeresd a testem, bébi...”

Inkább nem taglalom, hogy milyen hatással volt mindez a hallgatóságra, legyen elég annyi, hogy többen elájultak és egy kisfiú megállt a fejlődésben. „Előbb a nők, és a gyerekek!”- kiáltotta egy férfi a legközelebbi megállóban, és a tömeg sikítózva elhagyta a villamost. Az eset óta eltelt ugyan pár hét, de az álmaimban még mindig kísért az a hang. A legrémisztőbb az egészben az, hogy bármikor megismétlődhet... Akár Veled is! Egyetlen esélyünk van: párt kell találni a sofőrnek, aki képes lenne lekötni a felszabaduló boldogsághormonjait.

Ezért ezúton keresem azt az illetőt, aki szeretné szeretni egy 50 év körüli, szőrös villamosvezető testét!

Jelige: ITT A TAVASZ!

Kata

A boldogság meséje

A herceg és a kisasszony gyorsan felültek a szánkóra. Sietve helyet foglaltak és az előkészített pokrócokkal betakarták magukat. Rájuk nem hat semmiféle rossz átok, nincs az a varázslat, amely közéjük állhatna. Útra keltek a hófedte réten, a fenyvesek között a boldogságuk csillaga felé. Hosszan tartott az út, hiszen hatalmas volt a fenyőerdő. Egyik pillanatban arra figyeltek fel, hogy fényesedik a szemük előtt a tér. Miközben érkeztek az erdő vége felé, apró sötét pontokat láttak, amelyek növekedtek, ahogy közeledtek feléjük. Midőn elhagyták az erdőt, észrevették, hogy rengeteg ember gyűlt össze. Fogalmuk sem volt, kik ezek a személyek és mit keresnek itt. Amint a nép meglátta a szánkót közeledni, fülsüketítő éljenzésbe, ütemes tapsba kezdtek. Így üdvözölték a kisasszonyt és a herceget. De az embereknek nem volt látható az arca. Elfedte tekintetüket egy-egy maszk. A gonosz, aki mindenre képes, hogy megakadályozza a szerelmeseknek az együttlétet és gátolja őket, minden emberre rátette a maszkot, hogy eltörölje a földről a szerelmet. Minden kísérletezés ellenére nem voltak képesek arra, hogy megszabaduljanak a rávarázsolta arcfedéltől. Az átok addig tartott, míg a herceg és a kisasszony elő nem kerül. De a gonosz ezen szándéka ezúttal kevésnek bizonyult. A mindent elsöprő szerelem legyőz mindenféle átkot, nem ártott mindenkinek. Ezért történt az, hogy néhány ember, aki már nem bírta elviselni a maszk hordozását, megkeresték a kisasszonyt és a herceget. Odaküldték hozzájuk a szánkót is, mikor egy galamb tudukra adta, hogy a fenyves legmélyén található meg a szerelmes pár. A maszk mögé bújtatott emberek nem akartak szerelem nélkül élni, kell a melegség a léleknek. Hatalmas volt az öröm ezért, hogy előkerült a kisasszony és a herceg. Ahogy a szán kiért az erdőből, kongó csendesség törte meg a mezőt. Az emberek hallgattak, visszafojtották boldogságukat a két megváltót megpillantva. Egyik pillanatban egy villámgyors fény rohant el a fejük fölött. A világosság megtörte az átkot és az emberekről lehullott a maszk. Meglepődve néztek egymásra, a hercegre, a kisasszonyra. Mindenki, nemre és hovatarozásra való tekintet nélkül a közelben állót szorongatta nagy örömeiben. Ismeretlenek és ismerősök találtak ismét szeretetet az életben. A boldogságot megtalálni is nehéz, azonban megtartani az igazán nagy feladat...

Farkas Imre Andor

Boborján eszmefuttatásai egynémely állatról

1. A tehén

A tehénnek négy lába van viszonylag közel egymáshoz, meg aránylag szimmetrikusak is. A tehén szemből és hátulról szimmetrikus leginkább, jobbról illetve balról nem nagyon. Felülről és alulról nehéz a tehenet vizsgálni mert fentről ráeshetünk, alulról meg ránk léphet.

2. A malac

A malac testének szimmetrikus vizsgálatakor

hasonló eredményeket kapunk, mint a tehén esetében. A malacot azonban magasabb emberek felülről is megnézhetik, mert a malac egy alacsony állat, és így könnyebb a rálátás. A malac nem szokott tehenre támadni.

3. A sündisznó

A sündisznó nem áll másból, mint valószínűleg négy lábból és szúrótüskékből. Az oroszlánra és a mérges kígyóra csak akkor támad, amikor azok nem támadnak rá. Rendkívül éles fogai a szájüregétől a vastagbeléig tartanak.

A Károgót a

Károlyi ABC

támogatja

A kollégiumi macska

Nem most kezdtem a kollégiumi életet. Szüleim válása után nem sokkal ('94-ben), mivel nem bírtam az otthoni viszonyokat -pénz híján apám a kis szobában élt, anyám pedig két testvéremmel és velem együtt a nagy szobában, így nem kevésbé volt feszült a viszony-, kollégiumot próbáltam szerezni magamnak. Szociális okokra hivatkozva a szolnoki Tiszaligetben működő városi kollégiumban kaptam helyet, ami így visszagondolva nagyszerű élmény volt, hiszen faházakban voltunk elhelyezve, amelyek két négyszemélyes szobával és saját vécével megzuhanyzóval rendelkeztek. A lakótársakra sem lehetett panasz, hiszen azok a helyi elitgimnázium kéttannyelvűs diákjai voltak. Így inkább én tűntem szellemileg visszamaradottnak és egyszerűnek közöttük. Szerencsére mégis elfogadtak, s ha nem is szoros, de mindenképp valamiféle barátság alakult ki közöttünk. Az egyik este épp hazafelé gyalogoltam egy zenekari próba után, oldalamon a trombitám bőrdíjával, amikor a ligetben, az egyik bokor alatt mozgásra figyeltem fel. A kíváncsiságtól hajtva, megpróbáltam felderíteni, hogy ilyen késő este (már 9 fele járhatott) mi lehet az. Előbb kutyára, majd patkányra gondoltam, de hamarosan egy fekete-fehér, tarka cicát láttam a bokor alján, amint engem figyelve lapul. Nem kevés türelmembe és kedvesgetésbe került, hogy magamhoz csalogassam a cicát. De végül meg tudtam simogatni. Aztán merészet gondoltam. Szépen megfogtam és a kabátom alá raktam, és elindultam a kollégium felé tovább. A maradék úton végig rágódtam, hogy mi legyen. Engedjem el? Mert ha beviszem magammal, akkor mit fognak szólni a lakótársak? A tanárok elől hogyan rejtjük el (sejtettem, hogy nem lehet tartani állatokat a koleszban). De mégis vittem tovább, mivel akkor nagyon úgy éreztem, nincs semmim és senkim. Szükségem volt rá, hogy legyen egy lény mellettem, akihez úgy érzem, tartozok. Sikeresen keresztül jutottam a kapun, és rögtön

a házunk felé vettem az irányt, a kötelező bejelentkezést is elmulasztva. A többiek már ott voltak, büszkén mutattam is: „Nézzétek, fogtam egy macskát!”. Nem mondom, hogy kapásból odáig voltak az örömtől, de nem is dobtak ki velem. Azt hiszem, nekik is hiányzott már valami nem koleszos dolog. Végül a seniorunk, TD hozta meg a döntést, hogy maradhat-e, „Adjunk neki nevet!” felszólalással. Mint már említettem, kéttannyelvűsök voltak a suliban, így kb. 2 perc gondolkodás után a jól hangzó Copyright (©) nevet adták neki, ezzel biztosítva le a további jogvédelmi vitákat a többi faház lakóival. TD-nek csupán két kikötése volt: A reggeli ébresztésnél és az esti villanyoltásnál nekem kellett elrejtetni a macskát a nevelőtanárok elől, illetve az, hogy nekem kell neki enni adni, ők legfeljebb csak kisegítenek alkalomadtán. Szerencsére Copyright szobatiszta volt már akkor (másnap estig ez kiderült), így ez nem adott okot, hogy a szobatársak elkedvetlenedjenek tőle. Aznap este már meg is oldottam az elrejtési problémát: jött velem az ágyba a takaró alá. Elmondhatom, hamar összeszoktunk. Ha én jobbra fordultam ő a bal oldalra mászott át és fordítva. Soha nem nyivákkolt, és nagyon szelíd volt. A szobatársak is hamar a szívükbe fogadták, és vele együtt az én helyzetem is megerősödött a társaságban. Tulajdonképp TD foglalkozott vele a legtöbbit. Egyszer egy teljes fél literes gyümölcsjoghurtot adott neki, azzal, hogy neki nem ízlik (ne felejtjük el, ez '94-ben volt!!). Hát, mit ne mondjak, még nekem is csorgott a nyálam.

Ettől kezdve minden héten megjelent egy-egy ilyen doboz cicánk étkezőhelyénél, bár azt máig nem tudom, hogy honnan került rá pénz, hiszen egyikünk sem volt igazán eleresztve. TD gyakran átjött, hogy most ő tanítani akar neki valami trükköt, de szerintem csak simogatni vágyott, hiszen a tanult trükköket soha nem mutattatta meg nekünk Copyright-tal.

Egyik este a többiek elmesélték, hogy a háznak tavaly volt egy kutyája, ami vagy három hónapig élt velük, mígnem egy alkalommal megharapta a kollégium „kedvenc” igazgatóját, amikor az az egyik reggel belé akart rúgni. Aznap este már hiába keresték a kutyát, soha nem is derült ki, mi lett vele. Viszont onnantól tartalmazta a kollégium házirendje, hogy állatot tilos behozni a területére. Egyszer mi is majdnem lebuktunk, mert az egyik reggel, amikor a nevelőtanár felébresztett, hiába kerestem a macseszt magam mellett. Legnagyobb rémületemre a szoba közepén az asztal alatt ült pont szembe a nevelőtanárral, aki minket szólongatott. Amikor a tanár már másodjára is végigszorolta a nevünket, összeakadt a tekintete a macskával. Mi meg ugye lapítottunk az ágyban, és vártuk, mi lesz. A tanár meg csak nézte, a macsek meg viszont, vagy fél percig. Azt hiszem végül a macska nyert, mert a tanár felnézett és ezt ordította: „Maguk a fülükön ülnek, vagy mi van már. Nem meg mondtam, hogy ébresztő?!”. Azzal megfordult és kiment. Mi meg csak pislogtunk, hogy mi történhetett.

Innentől kezdve már sejtettük, hogy az igazgatón kívül már az egész kolesz tudhat Copyright-ról. Hamarosan megtudtam azt is, hogy a mellettünk lévő faház is napok óta rendszeresen eteti. Nekem meg csak dagadt a mellem a büszkeségtől, hogy mindenki megszerette a macskámat, és hogy ennyien fogják a pártját. Sajnos azonban az idő közbeszólt. Téli szünet lett, és senki nem tudta bevállalni arra az egy hónapra a cicát. Így amikor elmentünk, kénytelenek voltunk kitenni a ház elé, bár hagytunk neki vagy 3 napi kaját. Azon a télen nagyon nagy hó volt és szokatlan hideg. Amikor visszamentünk, napokig vártuk, hátha visszatér, de már nem láttuk többé. Én még hónapok múlva is egyfolytában tarka macskákat kerestem, hátha valahol megtalálom őt. Mára csak a szép emlék maradt meg. Ha egyszer lesz egy saját házam, biztos vagyok benne, hogy egy reggel ott fog ülni egy tarka cica az ajtó előtt. Ha más nem, Trademark (™) lesz a neve...

Nobody

Nagymamám kedvenc filmje (Good bye, Lenin)

Nagymamám nagyon érdekes asszony volt. Budapesten lakott, mégsem mondhatnám nagyvilági asszonynak. Az egyszerűséget és tisztaságot kedvelte. Határozott, erős egyéniség volt. Nem szeretett egy helyben ülni, ha tehetett, elment úszni, vagy kirándulni a budai hegyekbe. Erősen élt benne az elmúlt rendszer emléke, pedig a karrierje pont a rendszerváltozás tájékán indult felfele. Addig egy kis, 1 szobás, komfort nélküli lakásban élt egyedül, és titkárként dolgozott egy szociális otthonnál. Aztán a régi főmuftik szépen eltüneztek az intézmények vezetői posztjairól, és ő pár év alatt több, mint 15 szociális otthon összevont igazgatója lett. A lakást kicserélte (1,5 szobás panel összkomfortosra), színes tévét vett magának, meg mosógépet. Miután nyugdíjazták, kapott egy videót, a félre tett pénzéből letette a

jogosítványt, és vett egy utolsó szériás kék Trabantot, amit Honeckernek nevezett. Csodálatos energia hajtotta. Soha nem nyugodott meg, mindig kereste a lehetőségeket, hogy jó dolgokat tehessen. Szeretett adni, segíteni. Imádtam őt, bár nem volt felhőtlen a viszonyunk. Állandóan hajtott, mert kicsit lassúnak tartott, nem elég tettekre sznek. De sok mindenben hasonlítottunk. Az én kedvenc íróm lett az ő kedvenc írója, az ő kedvenc filmje lett az én kedvenc filmem, az én kedvenc zeném az ő kedvencei közé tartozott, és így tovább. Mindig szerette meghallgatni a gondolataimat a világról és életről, még ha nem is értett velem egyet. Én is tudtam, hogy nem ok nélkül „kínoz” azzal, hogy legyek erősebb és magabiztosabb, még ha akkor nem is fogadtam el ezt. Rengeteget beszélt nekem az élményeiről, és nem tagadhatom, hogy romantikus gondolatai voltak a szocializmusról. *folytatás a köv. oldalon*

Mindig szerette volna, ha valahol egyszer megjelenne az „ő” története is, ami nem feltétlenül róla szól, de mégis azt írja le, ami vele is történt, amit ő is érzett.

Azután hirtelen véget ért az egész. Beteg lett, az életerős asszony törekeny öregemberré soványodott, próbált erősnek látszani, de magát sem tudta becsapni. Nagyon rossz volt így látni őt. Nekem kellett erősnek lennem, már én vigyáztam rá. Próbáltam erőt önteni belé, és várni a csodát, hogy talán meggyógyul. De olyan csodák, amelyekre igazán vágyunk, nagyon ritkán történnek. Lassan 4 éve lesz, hogy meghalt. Ő már nem élhette meg, hogy rátaláltam a kedvenc filmjére. Wolfgang

Becker filmjében mindazt megtaláltam, amit ő olyan sokáig várt a filmekről. Hogy kimondja valaki azokat az érzéseket, amelyek őt „zaklatták” az elmúlt rendszerről és az azt követő változásokról. Hogy végre méltón el tudjon búcsúzni a múlt árnyékától, és békével le tudja zárni az emlékeket.

Amíg élt, a lakásában mindvégig ott lógott Lenin portréja. Tudom, ha látta volna a „Good Bye, Lenin!-t”, boldogan vette volna le a falról, hogy egy szekrénybe zárja. Végül csak elmondták az „ő” történetét is. Talán kicsit sokat kellett rá várni, de legalább megtörtént.

Zsigmond

Good bye, Lenin!

Színes, feliratos német filmszatíra, 2002

118 perc

Főszereplők: Daniel Brühl, Katrin Sass, Culpan Kamatova, Maria Simon

Rendezte: Wolfgang Becker

A film díjai:

2003 Európa Filmdíj: a legjobb európai film, a legjobb forgatókönyvíró, legjobb férfi főszereplő díja, közönségdíj: a legjobb film, a legjobb férfi és a legjobb női főszereplő díja

2003 Berliini Nemzetközi Filmfesztivál: Blue Angel-díj a legjobb európai filmnek

A film 2003-ban nyolc kategóriában nyerte el a Német Filmdíjat, többek között a közönségdíjat és a legjobb film díját.

Kelet-Berlin 1989. A levegőben már érezni lehet a változást, hogy valami történni fog. Azt akkor még senki nem hitte el, hogy 2 éven belül nemcsak leomlanak a falak a két Németország között, hanem újra egyesül a két állam. Alex itt él Édesanyjával, Nővérével és annak pár hónapos kislányával egy 10 emeletes panellakásban. Az utcákon katonai járművek haladnak, hogy felvonulással ünnepeljék a 40 éves szocialista államot, de esténként már emberek tüntetnek a szólásszabadságért. A történet is innen indul, Alex édesanyja szívinfarktust kap, amikor meglátja, hogy fiát letartóztatják egy ilyen megmozduláson. Bár túléli, de mély kómába esik 8 hónapra, így teljesen kimarad az életéből a következő időszak változása. Az emberek immár szabadon közlekedhetnek, a pénz kezd el mindent mozgatni, még a márkát is kicserélik a nyugati változatára. Alex szerencsés, új munkát szerez (parabola antennákat szerelnek fel), a nővére pedig otthagyja az egyetemet és a Burger King-nél vállal munkát. Amikor édesanyjuk magához tér, az orvos megkéri a gyerekeket, semmi olyat ne tegyenek, ami az asszonyt felizgathatná. Alex ezért örült tervet eszel ki, nem akarja elmondani a változásokat édesanyjának. Amíg ez csak az édesanyja szobájára korlátozódik, addig nem is olyan nehéz, de ahogy az anyja kezd felépülni, egyre nehezebb lesz a dolga, hiszen a mama szeretne sétálni, tv-t nézni, ismerősökkel találkozni, és legfőképp megtudni azt, hogy mi történt az elmúlt 8 hónapban.

Bujtor Zsigmond

Kos (III. 21 - IV. 20.)

Önállóságra törekszel, bár úgy véled, hogy jól tudsz alkalmazkodni a különleges helyzetekhez, de a legapróbb korlátok is felbosszantanak. Jobb lenne, ha mások ötleteit végighallgatnád, nem kellene mindig a saját fejed után menni. A tartós sikerek eléréséhez mindent alaposan végig kellene gondolni, féltő, hogy a tévedés most kínos anyagi következményekkel járna.

Bika (IV. 21 - V. 20.)

Ez a Te idő! Különösen 21-etől számíthatsz a bolygók kedvező támogatására. Hiába futsz a boldogság elől, az mindenütt utolér. Ne félj a változástól, s főleg ne légy túl szigorú önmagadhoz.

Ikrek (V. 21 - VI. 21.)

Hétköznapi dolgok kötik le az a figyeled. Az álmodozásnak most lóttak. Úgy gondold, hogy a szingli életmód sokkal inkább megfelel a pillanatnyi hangulatodnak. Keres szövetségeseket, így könnyebb átvészelni a nehéz napokat (tételcsere). Jobb, ha csak tanácsot adsz, kölcsönt viszont nem!

Rák (VI. 22 - VII. 22.)

Kissé lelassultak körülötted a dolgok, nem úgy pörögnek, ahogy szeretnéd. Ez nem azt jelenti, hogy baj van. Mivel alaptól hajlamos vagy a depresszióra, így a telihold megviseled. Az emberekbe vetett hited is meginoghat egy kicsit. Ideje felébredni, ez a valóvilág! Ne hagyd magad sodródni az árral.

Oroszlán (VII. 23 - VIII. 23.)

Újabb akadályok jönnek, de a múlt hónap tapasztalatai segítségével könnyen megbirkózol velük. Az, hogy nagy haszonnal járó terveid foglalkoztatnak, anyagi esődbe sodor. A rutinmunkát nem szabad félresöpörni, és okosabban kellene báni a szellemi és anyagi eszközökkel.

Szűz (VIII. 24 - IX. 23.)

Már megint mindent túlaggályoskods. A mások által elkövetett hibákat nem kell mindig észrevenni, magad ellen hangolhatod a körülötted élőket. Elégedetlen vagy mindennel

és mindenkivel, legfőképpen magaddal, ez nem helyes. Egy csomó jó dolog fog történni veled, de így észre sem fogod venni.

Mérleg (IX. 24 - X. 23.)

Nem érdemes apróságokon mérgelődni, inkább koncentrálj a nagy cél elérésére. Itt az ideje, hogy megmutasd, többre vagy képes, mint amit eddig megmutattál. Ez a vizsgákra is vonatkozik. Légy rugalmasabb, és boldogság vár.

Skorpió (X. 24 - XI. 22.)

A kiadások miatt feszültebb lesz a hangulatod, és a pároddal is lesz egy-két ütközeted. Ehhez bizonyára az is hozzájárul, hogy eddig sem igazán beszéltétek meg a dolgokat, mindig mindenben a Te akaratod érvényesült. Pedig lehet, hogy most a pároddal van igazad.

Nyilas (XI. 23 - XII. 21.)

Mindenben valami újat, mást szeretnél, mint ami eddig volt. A magánéletben is, a suliban is. A változástól-változtatástól azt reméled, hogy az új környezetben tiszta lappal indulhatsz, és egész sor korábbi hibádtól szabadulhatsz meg.

Bak (XII. 22 - I. 20.)

A következő hetekben személyesen is találkozhatasz a boldogsággal. Csak nyitva kell tartanod a szemed és a szíved. Aki a magánéletével elégedett, annak a munka is jobban megy. Ja, ne akard megváltani a világot, ha mások dolgaiba ütöd az orrod, akkor rosszul járhatasz.

Vízöntő (I. 21 - II. 20.)

Nem akarsz senkit megbántani, de ezúttal akaratodon kívül is kellemetlen helyzetbe hozhatsz embereket. Vigyázz hát, mit mondasz, mit csinálsz, s főleg ne erőltess rá az elképzeléseid másokra, mert lehet, hogy ami neked jó, azt a környezeted másképpen értékeli.

Halak (II. 21 - III. 20.)

Bár borongósan indult a hónap, a végére boldog leszel. A sok-sok kellemes percből lassacskán órák kerekednek, s a pároddal olyan (szerelmi) élményben lehet részed, amely hosszú időre még szorosabbra kovácsolja a kapcsolatokat.

Üdv a Boszorkánykonyhában!

Voltatok Kolikiránduláson? Ha nem, sajnálhatjátok! Sok élménnyel gazdagodtunk, de ezek elmesélését másra bízom, én a gasztronómiai túránkról szeretnék beszélni...

Szombathelyre érkezésünkkor mindenki fáradt, elcsigázott és éhes volt, ezért nagy várakozással tekintettünk a Gödör nevű étterem kínálatára. Étvágygerjesztőként sétálva indultunk a vendéglőbe. Az épület eredetileg a püspöki sörpincének adott otthont még a 19. században, és a források szerint az itteni folyékony kenyeret Ausztriába, a sör egyik kultuszországába is exportálták. Ehhez híven hangulatosan berendezett

pincében találtuk magunkat: boltíves téglafalak között tompa fénykévek világították meg a dohányzó és nem dohányzó helyiségre bontott teret. A tömörfából készült asztalok és székek a középkorban is megállták volna a helyüket, a gránit tálak és tányérok nemkülönben. A hely látogatottságából kiindulva igen népszerű lehet a szombathelyi Gödör, de kisebb manőverek után mindenki helyet foglalt és az étlap bőséges választékán kezdett gondolkodni.

Találunk hagyományos étkeket, csülökből készült különlegességeket és nem mindennapi kreációkat egyaránt. A középkategóriás helyen 1000-1500 Ft-ból bárki urasan jóllakhat, az adagok Lucullus gyomrához méretezve készülnek, de bátran nekifoghatunk, mert ha nem is bírjuk legyűrni, a maradékot elcsomagolják nekünk, ahogy azt a jobb éttermekben

megszokhattuk. A kisétkéeknek sem kell aggódniuk, mivel zónaadagot is lehet rendelni.

A közvélemény-kutatás szerint kis csapatunk Micimackó kedvencét részesítette

előnyben, de a teljesség igénye nélkül sorolva még a tepsis rántott hús, Kotkoda pecsenyéje, fokhagymaleves cipóban tálalva, fogas Kárpáti módra, sőt még az egyszerű gulyásleves is asztalra került. Az étlap tanúsága szerint Micimackó mézzel megkent és hirtelen kisütött pulykamellet szeret, a tetejére olvasztott camambert-

Narancsos pulyka

A vékonyra klopolt húst olívaolajba aprított zöldsűszerekben – többek közt oregánóban és bazsalikomban – pácolják egy-két órán át a hűtőszekrényben, majd evőkanálnyi olívaolajon hirtelen kisűtik. A pecsenyeszftba felkockázott és a hártájától megfosztott narancsot tesznek és a héjából is reszelnek bele, és márványsajtot szórnak a tetejére; vigyázni kell, mert a fehérrésztől megkeseredik az étel! Az igazi titka, hogy nincs titka, mert a narancshoz már nem adnak semmilyen fűszert. Mikor összerottyant, ezt a fanyar szóst a melegen tartott húsrá halmozzák és petrezselymes rizzsel vagy burgonyakrökettel tálalják. Igazán finom, alig várom, hogy elkápráztassam vele az otthoniakat. Nektek is ajánlom, hiszen egy nyári vacsora különleges fogása lehet, ráadásul igazán egyszerűen elkészíthető étel.

Jó étvágyat kíván hozzá egy szombathelyi szakács és Kátya!

rel, burgonyalángossal. Azt hiszem, mindannyian elégedetten álltunk fel az asztaltól, s bátran ajánlhatom a Gödör konyháját bárkinek.

Második este feloszlottunk és kisebb hordákba csapódva jártuk a várost, élelem után kutatva. Többen a **Vénusz Ételbárban** költötték el vacsorájukat, viszont én egy nyolcfős társaság tagjaként a **Rigoletto étterem és kávéház** mellett döntöttem. Nem bántuk meg, sőt! A legnagyobb elragadtatással kell szólnom a helyről: kívülről a króm és üveg összehatása egy hipermodern helyről árulkodik, belül azonban kellemesen csalódva nyugtáztam, hogy egy kellemes mediterrán stílusú olaszos vendéglőt választottunk. A terrakotta színű falak, a fonott ülogarnitúra és a harmonizáló kiegészítők összjátéka nemcsak baráti beszélgetésekhez, de egy romantikus

vacsorához is kitűnő légkört biztosítanak.

Az árak is kedvezőek, 700- 1000 Ft körül mozgott a frissensült, a (nem) kis pizza pedig átlagosan 600 Ft volt. A pincér (maga a tulajdonos) barátságos szolgálatkészsége igazán jól esett a közöny néma kifejezéstelensége helyett.

Néhányan pizzát rendeltünk, de a cézársalátát, a petrezselymes, citromos pulykasültet és a narancsos pulykamellet is kipróbálták a

többiek. Mikor kihozták a „kis” pizzát, komolyan megijedtünk, akkora volt. A tésztája isteni: vastag, ropogós a széle, belül vékony, a feltét pedig ki sem látszott a sajt alól, mintha csak Olaszországban ettük volna. A narancsos pulyka annyira tetszett, hogy megkérdeztem: esetleg nem kaphatnám-e meg a receptjét? Rögtön felajánlották, hogy kihívják a szakácsot, vagy menjek be a konyhába, ha az jobban tetszik. Persze éltem a lehetőséggel, és a konyhában derítettem fényt a narancsszószejtélyes ízére.

Talált kincs

*Összel volt, sötét este kinn és mélyen belül is;
Hiába kerestem, nem találtam párt sok hosszú éve.
Fájdalom, magány, keserűség ölelt szorosán, mely
számban szétolvadt, s szívem mérgezte régen.*

*Elindultam hát könnyű gyönyört, feledést keresve,
de csak nehezen bolyongtam, árnyékok közt lassan,
míg a sok sötét-fojtó árny között végre rád letem:
Kicsi láng, csak mint parázs, lobbant fényed halkán.*

*Leültem melléd, hisz te végre valósnak látszottál,
törékeny-töröttnek; Mint magam, már oly sok éve ...
Ültünk ott csöndesen, jó ideig egymás mellett, csak
néha szegeztünk szavakat egymásnak, kudarcból félve.*

*Idővel felkeltünk, hogy táncoljunk magányos módon,
mit szoktunk sokan és gyakran: Félénken, társra várva.
Te csak néztél engem, és szemeid rögtön rabul fogtak,
mert bennük megláttam mindazt, amit eddig vártam.*

*Lassan, félve átöleltelek, s te rögtön hozzám simultál,
nem kérdeztünk, szó sem hangzott, csak csókolunk
hosszan, s a tömeg köröttünk eltűnt, csak ketten együtt
sodorva, egybe merülve, csillagként forogtunk lassan.*

*Csókod máig érzem, ölelésed most is szorít, körülfog,
kezemmel hajad borzoló, szemed mélyén elveszek...
Mára csak álmomban vagy velem, és ha felriadok
lelkem kongóan üres. Talált kincsem immár elveszett.*

Nobody

Kórházban

Tizenéves koromban, tetterős fiatal csitriként, úgy éreztem nagy dolgokra vagyok elhivatott, világmegváltó terveim voltak. Mindenáron az emberek megsegítője akartam lenni. Volt bennem valami láng, amitől mások visszariadtak. Amikor pedig próbáltak lebeszélni az örültségeimről, csak azért is meg akartam mutatni, hogy én más vagyok, és nem félek attól, hogy beteg emberekkel foglalkozzak. Egyszer aztán emberemre akadtam egy rátermett ápolónő személyében, aki hangoztatta, hogy szereti ugyan a munkáját, de az ég világon senkinek sem ajánlja. S, hogy mindezt bebizonyítsa, kihívott egy fogadásra, amit makacs, öntelt fejemmel azonnal elfogadtam. Azt mondta, menjek be vele egy éjszakai ügyeletre karácsony éjszakáján, és ha még utána is az egészségügyben akarok dolgozni, hétfogásos vacsorát főz nekem. Elfogadtam.

December 25-én este 7-re mentünk. Egy lélek nem járt az utcán, ráadásul az eső is esett, de a lelkesedésem abszolút nem tört le, sőt, úgy éreztem, ettől még izgalmasabb a dolog. A többi nővérnek és az orvosoknak azt mondtuk (a főnővér engedélyével), hogy nővértanuló vagyok – csupán egy orvos találta furcsának, hogy karácsony éjjel van a gyakorlóidőm, de könnyedén átsiklott felette. Átöltöztem fehér ruhába, és indultam átvenni a kardiológia éjszakai műszakját. Magabiztosnak látszottam, ha valójában nem is voltam az. Félttem, mi lesz ha ez meg az történik, s nekem még egy elsősegélynyújtó tanfolyamom sincs. Szerencsére az első körben nem is volt rá szükség, viszont így is volt, ami elvegye a maradék önbizalmam. Anca – a nővér akivel fogadtam – körbevezetett az osztályon.

Elmondta, hogy télen inkább a férfiaknak jönnek elő a szívpanaszaik, nyáron pedig inkább a nőknek. Ennélfogva többségében férfiak voltak az osztályon. Beléptünk az egyik ilyen férfiszobába, és iszonyú zavarban éreztem magam. Fél tucat férfi feküdt bent teljesen kiszolgáltatva a belépőknek. A máskor számomra oly pökhendinek, erősnek, lenézőnek tartott férfitársadalom néhány egyede gyerek módjára rá van kényszerülve arra, hogy így lássam őket, és elfogadják a segítségemet. Egyszeriben átéreztem a szenvedésüket, és itt nem elsősorban a testi szenvedésükre gondolok. Rögtön az ajtónál egy betegnek felfekvései voltak az egész testén (ez annyit tesz, hogy a sok fekvéstől kisebesedett az egész hátsó fele, és mivel ezután hasra fektették elöl is kezdett kijönni rajta). A látvány sem volt éppen könnyen emészthető, de a hozzá párosuló bűz igencsak felforgatta még az egészséges gyomrot is. A mellette lévő ágyon már virgonckodott egy fiatal szinkronszínész, de elmondták, hogy pár napja még mozdulatlanul kellett feküdnie és lázalmában mindenféle – rá nézve nem éppen előnyös – dolgokat fecsegett ki. A nővérek most felidéztek neki, ő pedig fülig vörösödve kényszeredetten vigyorgott. Az ablak alatt lévő ágynál vége szakadt a körsétának. Anca mondta, hogy az úrnak trombózis van, nézzem meg. Én mindentudó szemekkel emeltem oda a tekintetemet, ahonnan felemelte a takarót, de hirtelen megdermedtem. Az úr teljesen pucér volt. Az egyik ápolónő a kezembe nyomott egy fiolát, hogy kenjem be vele a comb felső részét. Én nyeltem egy nagyot, és minden akaraterőmet összeszedve nekikezdtam a műveletnek.

A férfi beletörődően tűrte, és még beszélgetést is kezdeményezett, de én csak egyszavas válaszokat adtam, pedig nem is én voltam megalázott helyzetben, hanem ő. Így utólag elgondolva az volt a kellemetlen érzés, hogy ha én lennék a helyében, milyen ramatyul érezném magam ebben a szituban, s ebből számomra az következett, hogy ő is így érzi magát.

Körutunk befejeztével az intenzív osztályra mentünk, ahonnan az éjszaka folyamán már alig mozdultunk ki. A teremben három ember feküdt. Két nő és egy férfi. Az egyik asszony nyugodtan töltötte az éjszakáját, úgyhogy rá nem is térnék ki külön. A másik nőt – hogy őszinte legyek – először férfinek néztem. Totálisan lerobbant állapotban üldögélt az ágyán és borzasztó hangosan zilált. Egy oxigéncső meredezett ki az orrából, amit az epétől sárga kezeivel markolászott. Kérdően néztem Ancsára, ő csak legyintve mondta, hogy idült alkoholista, és dohányos a hölgyemény. Ekkor megfordult a fejemben, hogy talán nem ártana korlátoznom az alkoholfogyasztásomat. Döbbsentem rogytam le egy székre, és kezdtem úgy érezni, hogy erre a napra besokalltam, még jó, hogy itt az éjszaka, a betegek alszanak, én meg nyugisan átgondolhatom ezt az egészet. Hogy valamit csináljak, gézdarabokat adtak a kezembe, hogy hajtogassak belőlük bucikat (a nyomókötésekhez).

Lassan kezdett kialakulni a kellemes légkör. Bemutattak a főorvosnak (ő volt az ügyeletes), hozott nekünk üdítőt, meg kávé, és poénos kórházi történetekkel szórakoztattak. A jó hangulatnak egy éles sípolás vetett véget. Az alkoholistaunk ülőhelyzetéből eldőlt, mint egy zsák és megállt a szíve. Mindenki felugrott, hozták a defibrillátort (amit mindenki jól ismer a Vészhelyzet című filmből) és megkezdődött

az újraélesztés. Tágra nyílt szemekkel bámultam, és rettenetesen féltem. Anca nem volt hajlandó szájon át lélegeztetni a beteget, mert egyszer elkövette ezt a hibát és keservesen megbánta. Történt ugyanis, hogy valami fertőzést szedett össze a betegről, aminek hatására lebéult az egész bal arca. Több hétig tartott, mire úgy-ahogy rendbe jött, de a mai napig észre lehet venni a mimikáján. Így aztán el kellett menni a lélegeztető gépért, amivel értékes perceket veszítettünk. Végül sikerült életet lehelni belé, újra felvette az ülő helyzetet és azt a fülettépő hörgést is. Visszaültem a bucijaimhoz, de most már gyanakvóan szemléltem Éva nénit. Mondták, hogy vele már nem tudnak mit csinálni, csak, hogy amikor ilyen történik, újraélesztik. Ennél már sohasem lesz jobb neki, de ők nem tehetik meg azt, hogy nem tesznek meg érte mindent. Így akár még hetekig elédegelhet mindennemű javulás nélkül, míg végül már nem tudják visszahozni az élők sorába, és végleg eltávozik. Vajon van ennek értelme? Igen, végül is csoda még történhet vele.

Következő percben megcsörrent a telefon, melyben közölték, hogy újabb infarktusos beteg várható. Hamarosan meg is érkezett a néni. Nagyon meg volt ijedve, ráadásul, mint infarktuskor általában, rá is rájött a hányás és a hasmenés, s mivel én voltam a legszakképzetlenebb – azaz nekem tudták a legkevésbé hasznomat venni szakmai dolgokban – az én feladatomban lett ezen ügyek elintézése. Rohantam a vesetállal, amikor úgy érezte a beteg, hogy szükséges és odatartottam elé. Huh, hadd ne mondjam, hogy a nyelvem egyre mélyebbre csúszott a torkomban, míg végül nem bírtam tovább, letettem az ágyra a tálat, és futólépésben indultam a klotyó felé. Ekkor hánytam az éjszaka folyamán először.

Folytatása következik.

PROFI MENTALITÁS ÉS FEJVDÁSZAT

Előző számunkban a koliban lévő ABC névváltozása okai után szimatolva tudtuk meg, hogy az ABC-t üzemeltető Laci-Kriszta páros kibővítette tevékenységét. Lépten-nyomon ütközünk bele a Profi Spirit-es plakátokba, amelyeken korábban azt olvashattuk, hogy munkát ajánlanak a kollégisták számára, most pedig azt, hogy „Megnyitottunk”. Laci a múltkori interjúnk alkalmával megígérte, hogy elmeséli, mi ez a cég, és milyen munkát ajánlanak.

Mi ez a cég?

Ez formailag egy Kft, a név még kérdéses, nem tudjuk, hogy a Profi Spiritet adjuk-e neki, vagy ez marad úgy, mint egy program, és a Kft-nek egy másik nevet adunk.

Mi ez a Profi Spirit?

Direkt fordításban Profi Szellemet jelent, és a mögötte lévő dolgokat: céltudatosságot, hozzáállást, minden olyan tulajdonságot felölel, ami szükséges ahhoz, hogy egy tevékenységet a maximális teljesítőképességhez közel végezz.

Ebben óriási lehetőség van. Elindítunk egy országos kampányt közösen a Szegedi Tudományegyetem Juhász Gyula Tanárképző Főiskolai Kar Pedagógiai és Testnevelési tanszékeivel együtt, aminek első lépéseként az egész országban sportolókat kérdezzük meg egy kérdőív segítségével azért, hogy egy teljesen új szakma életképességét vizsgáljuk. Ez az új szakma a tréning és marketing menedzser, ez egy olyan szakember lesz az egyesületeken belül, aki szponzorokat hoz, és mellette a sportolók mentális képzését is irányítja.

Az egyetemen szeretnétek létrehozni ilyen képzést, vagy Ti akarjátok képezni a szakembereket?

Mindkettő. A képzést az egyetemmel közösen fogjuk végezni. Azzal együtt, hogy elindul az országos piackutatás, mi már bombázzuk az egyesületeket ajánlatokkal. Ez azt jelenti, hogy

innen, a Károlyi Mihály Kollégiumból is több száz emberre lesz szükségünk, akik országosan fogják megvalósítani ezt a programot. Igényt teremtünk erre a szakmára, emellett elindul a piackutatás is. Szegeden már két csapatnál csináltunk felméréseket, a PICK kézilabda csapatánál és az FC Szeged labdarúgójánál. Ezeknél a csapatoknál száz százalékos volt az igény a játékosok irányából. A játékosok szükségét érzik, hogy mentálisan foglalkozzanak velük, felkészítsék szellemileg is a mérkőzésekre őket. Természetesen szeretnének minél több pénzt keresni, és ha az egyesületnek több pénz folyik be, akkor annak egy része hozzájuk jut el.

Ezek a szakemberek a csapatok alkalmazottai lesznek, vagy a Ti cégetek alkalmazottjai?

Ez folyamatában fog kialakulni, egyelőre rajtunk keresztül fognak keresni, és mi fogunk a csapatokkal megegyezni.

A plakátjaitokon azt olvastuk, hogy munkát ajánlotok a kollégistáknak. Itt a munka a kérdőívezés, vagy másról van szó?

A piackutatás részét a már említett Testnevelési és a Pedagógiai Tanszékek diákjaival végezzük el, amit mi koordinálunk, és egyfajta képzésben részesítjük az ebben résztvevő hallgatókat, melynek szakmai alapját a tanszékekkel közösen dolgozzuk ki. Ami a kollégistákat illeti, itt már konkrét tevékenységekről van szó. Itt is van olyan munka, ami piackutatási tevékenység, de ezzel a résztvevők már pénzt kereshetnek saját maguk számára. A másik igen fontos célja a cégünknek, hogy azoknak a vállalatoknak, akikkel kapcsolatba kerülünk, felmérjük a munkaerő igényeiket, és mi profi munkaerőt biztosítunk számukra. Ez azt jelenti, hogy nálunk mindenki lehetőség szerint olyan munkakörben fog dolgozni, amihez a legjobban ért.

Ezek szerint ez egy fejvadász cég is egyben?

Terveink szerint bizonyos lépések után azzá női ki magát.

Milyen típusú emberek keressenek meg titeket?

Mindenki keressen Minket, legalább egy önéletrajz erejéig. Mi válogatni fogunk, és minden munkakörre a legmegfelelőbb embert szeretnénk kiközvetíteni. A Profi Spirit szellemisége megköveteli azt, hogy lehetőség szerint a legjobb megoldást találjuk meg a velünk kapcsolatban álló cégeknek. Nagyon széles a skála, úgy lehetne elképzelni, hogy a legegyszerűbb kétkezi munkától a legkreatívabb, legbonyolultabb alkotó munkáig, minden típusú szakemberre szükségünk van.

A Profi Spirit jelent valami pluszt? Az embereitekkel külön, célirányosan fogtok foglalkozni?

Igen jelent. El fog indulni a nálunk jelentkezők számára egy alapképzés, attól függően, hogy ki milyen területen dolgozik. Célunk a hatékonyság növelése, és az, hogy az embereink segítsék egyfajta pozitív kép kialakítását cégünkről. Ez egy bizonyos fokú önreklám is.

Hol, és mikor lehet Titeket megtalálni?

Az A épület első emelet 5-ös irodájában. A nyitva tartásunk még csak tervezett, egyelőre 9.00-tól 16.00-ig. Szeghy József az irodavezetőnk, hozzá bátran lehet fordulni. Ha pár perc szabadidő van, akkor szívesen felvilágosítok mindenkit.

Koborló

Hajrá Károlyi!!!

A tavasszal elég nehezen indult be a nagyüzemi foci hazánkban, és nem volt ez másként a Csongrád Megyei III. osztályban sem, ahol kollégiumunk csapata próbálja meg kiharcolni a feljutást. Sajnos, a szeszélyes időjárás, bizony elég rendszeresen megrongálta a pályákat, és emiatt elég sok mérkőzés elmaradt, így a Károlyi DSE csapata is csupán négy mérkőzést játszott eddig. Ezeket viszont rendre nagyszerűen teljesített a gárda, bár az összképet meglehetősen rontja a Csengele elleni, hazai pályán elszenvedett súlyos, 5:2-es vereség. Ez a néhány elhullajtott pont a végelszámolásnál lehet, hogy hiányozni fog, de bízunk benne, nem ezen múlik majd a csapat esetleges első helye. Mert a cél továbbra is a bajnoki cím, még ha a gárda jelenleg csupán az ötödik, de két meccsel kevesebbet játszott, mint az éllovas Ópusztaszer. Tehát még semmi sem dőlt el, úgyhogy: HAJRÁ KÁROLYI!

Károlyi DSE-Baks 7:1**Gólszerzők:**

Martonosi T; Janiga; Szabó(2); Durai(2); Czibere

Mikroton-Baktó-Károlyi DSE 0:1**Gólszerzők:**

Dr. Kovács

Károlyi DSE-Csengele 2:5**Gólszerzők:**

Janiga; Polyák

Öttömös-SE-Károlyi DSE 3:4**Gólszerzők:**

Polyák(2); Martonosi T; Kakuszi

Az állás:**meccs pont**

1. Ópusztaszer	21	52
2. Sándorfalva	20	49
3. Csengele	20	45
4. Balástya	20	42
5. Károlyi DSE	19	41

Vitya

Polyén

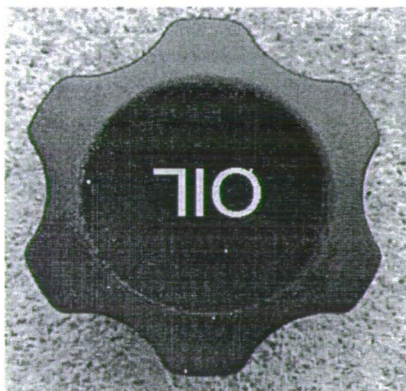
Néhány napja volt némi munkám a garázsomban. Egy szőke nő bejött, és kért tőlem egy hétszáztízest. Teljesen értetlenül pislogtam rá, nem volt világos, mi a fenét akar. Kérdeztem:

- Hogy néz ki?

Szőke nő:

- Tudod olyan kicsi izé a motor közepén, és 710-van rajta. Sajnos elveszítettem, pedig mindig ott volt, és most kellene egy másik!

Na erre adtam neki egy papírt, hogy rajzolja le, hátha felismerem. A csaj rajzolt egy kört és beleírta hogy 710. Frankóra nem tudtam, mit akar, ezért odavittem egy másik autóhoz, és megkértem, mutassa meg rajta, melyik a 710-es alkatrész!

Két srác beszáll a liftbe.

Kérdezi az egyik:

- Első emelet?

- Nem, Beatrice.

Atom-
háború esetén
az elektromágneses
hullámok károkat okoznának a
floppy-lemezeimen és a
videókazettáimban?

Egy idős hölgy rettegésben tartotta a diliházat. Olyan gyorsan száguldozott a szobák között a motoros kerekesszékekkel, hogy bedőlt a kanyarban. Egy ápoló megállította, és azt kérdezte tőle: - Van Önnek jogosítványa erre a járműre? - Természetesen van - válaszolta a hölgy, és egy csoki-papírt adott a férfinak.

-Rendben, de vezessen óvatosan - felelte az. Továbbrobogott, keresztül a hallon, de nem sokára egy másik ápoló állította meg.

-Van Önnek érvényes forgalmi engedélye erre a járműre? - Természetesen van.

- válaszolta és egy rágógumi-papírt adott oda. - Rendben, vezessen óvatosan!

A nő tovább gurult, befordult a folyosóra, és a folyosó végén meglátott egy férfi beteget, tök pucéran, álló farokkal. Hirtelen lefékezett, és bosszankodva szolt: -A fene egye meg, már megint a szonda...

A hálózattal kapcsolatos beállításokat a www.mksh.u-szeged.hu weboldalon olvashatjátok!

ROPP!

CSÁMM
CSÁMM
CSÁMM
CSÁMM

Garfield
© 1988 JIM DAVIS 9.7.5